

Strako skrytá na stromě, že ty čekáš tam na mě?
Ptáčku skrytý ve křoví, kdo tě mlčet naučí?

DUM TICHHA

KIERSTEN WHITE

COSMOPOLIS

DŮM
TICHA

KIERSTEN WHITE

Přeložila Leona Maříková

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition was published by arrangement with Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

THE HOUSE OF QUIET copyright © 2025 by Kiersten Brazier.

All rights reserved.

Cover design © Casey Moses, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Leona Maříková, 2026

ISBN 978-80-271-5989-5

Pro Cassie a Joshe, kteří mi nabídli únik.
A pro Steph a Jade, jež mi poskytly azyl.

PROLOG

Tahle potřeštěná hra na kolotoč byla tím jediným, co Magpie od Birdie před jejím odchodem žádala. Místnost se s nimi houpala a vše bylo rozmazané, jak se držely za ruce a točily kolem dokola, dokud se už Magpie neudržela. Odlétla pryč. Až příliš pozdě si Birdie uvědomila, že tohle nedopadne dobře.

Magpie se na ni dívá svýma vševědoucíma zelenýma očima, zatímco jí Birdie otírá krev z rozseknutého obočí. Je jí jen šest, ale je to nejklidnější a nejhodnější dítě na světě. Birdie ji nade všechno miluje. Připadá jí neuvěřitelně kruté, že má-li Magpie pomoci, musí ji opustit.

„To je v pořádku,“ říká Magpie.

„Ne, to není,“ odpoví Birdie mezi slzami. „Vždyť tam budeš mít jizvu.“

„Pak mě vždycky podle té jizvy poznáš.“

Birdie se tiše zasměje a popotáhne. „Tebe já poznám vždycky, Magpie.“

Magpie zvážní a ret, který se ani nehnu, když jí Birdie otírala ránu, se začne třást. „Ale budeš pryč tak dlouho. Třeba na mě zapomeš.“

„Nikdy. Nikdy na tebe nezapomenu. Odcházím pryč jen proto, abychom mohly být později spolu. Jakmile podstoupíš proceduru, pořídíme si malý domek. Jen ty a já.“

„S květinami,“ řekne Magpie, i když v Černém Městě květiny nerostou.

„A knihami,“ dodá Birdie, i když ani jedna neumí číst.

„A kredencí plnou bonbonů,“ má poslední slovo Magpie, i když sladkosti nemá ráda. Ale Birdie ano.

Birdie už si to spočítala. Když budou matka s otcem pracovat a ona odejde sloužit do velkého domu, bude jim trvat šest let, než vydělají dost peněz na proceduru pro Magpie. Birdie bude v té době šestnáct a Magpie dvanáct. Možná má Magpie pravdu. Možná ji Birdie už nepozná. Ale bude vědět, že k sobě patří. Tohle bude vědět vždycky. Birdie jí zlehka pofouká ránu a pak svou malou sestřičku co nejpevněji obejmje.

Šest let přece není tak dlouho. Šest let, a pak už je nic znovu nerozdělí.

DŮM NENÍ DOMOV

Jako jediný pevný, nehybný bod stojí a čeká v krajině rozkladu a proradnosti Dům ticha. Hluboko uvnitř domu bije srdce. Vnímá každého, kdo po domě pobíhá, všechny ty malé tvory vydávající teplo a život a *hluk*. Srdce hluk nenávidí, ale zároveň ho potřebuje.

Uvnitř domu spí děti zabalené pod peřinami ve svých ložnicích v přízemí, kam nepatří. Jsou tak *hlučné*. Lidé, kteří dřív leželi v těchto postelích, byli staří. Odnесли ten hluk pryč; s sebou ho sem nepřinesli.

Ale teď jsou tu ty děti a dům si nemá kdy odpočinout. Jeho srdce tluče příliš namáhavě, je neklidné a škube sebou. Paní domu cítí a zná tuhle agonii, ale nedokáže mu pomoci.

Zatím.

Paní domu, jež je jeho očima a rukama, kráčí chodbou. Kdesi hluboko pod tím vším se svíjí a tluče srdce. Chce ho ukonejšit, slíbit mu, že brzy, už brzy se vše zase vrátí do starých kolejí. Brzy budou mít všeho zase dostatek.

Nejprve si ale musí poradit se všemi těmi těly, která spí neklidným spánkem všude kolem.

Stojí nad nimi, dívá se na ně a nenávidí je. I oni se musejí nenávidět. Přitiskne dlaň na čelo rozpálené horečkou a konejšivě promluví, ale nepomůže to. Není tou, jež by z nich dokázala sejmut břímě. Vzhledne toužebně nahoru ke druhému patru.

Tohle bývalo nejhluchnější místo v celém domě. Tehdy tu měly věci svůj řád. Vše předvídatelně přicházelo a odcházelo. Nic se nepodobalo napětí, jaké tu panuje teď.

Tolikrát jí tu změnu vysvětlovali, ale je těžké slova udržet v hlavě. Jediné, co ví, je, že teď musí být opatrná. Dům však není postaven tak, aby pečoval o druhé. A ani ona ne. Myslí si, že dřív tomu tak možná bylo, ale vzpomenout si, co bylo před domem, je těžké.

Vždycky byla v domě a dům byl vždycky v ní.

Paní domu se vrací tam, kam patří, a stojí před rudým kruhem. Zírá do té šarlatové propasti a čeká, poslouchá pláč přicházející odněkud z hlubin tam dole.

„Pššš, ššš, ššš,“ šeptá v rytmu krve tepající v jejím srdci. „Už brzy.“

PTÁČEK V LETU

Služebné by měly být neviditelné, ale nikdy by jim nemělo nic uniknout. Birdie ještě jednou zatahá za závěsy v kočáře. Jsou pevně přišité. Cítí se nejistá a zranitelná, když nemá tušení, kde je. Kočí by ji mohl odvézt kamkoliv.

Dřív pozorovala kočáry projíždějící kolem a snila o tom, jaké by to bylo sedět uvnitř, místo aby seděla vzadu za kabinou a držela se jako klíště. Teď by však dala cokoli za to, aby mohla viset vzadu a dýchat známý a kouřem čpící vzduch Černého Města. Schopna předvídat vše, co na ni čeká. Schopna seskočit a utéct, kdyby bylo potřeba.

Teď už ale utéct nemůže. Ne teď, když má konečně cíl, jehož směrem se musí rozběhnout. Začne zhluboka dýchat a zavře oči. Vyzvednou ještě další dvě služebné. Musí se nejprve uklidnit. Nejhorší, co by teď mohla udělat, by bylo vypadat podezřele.

„Strako skrytá na stromě, že ty čekáš tam na mě?“ zpívá si Birdie tichým hlasem, který zanikne v hluku vydávaném kordracujícími koly na dlážděné cestě. A pak začne zpívat odpověď, i když tu vždycky zpívala Magpie. „Ptáčku skrytý ve křoví, kdo tě mlčet naučí?“

Zavře oči, když si vybaví hru na ozvěny, což byla vedle kolotoče další Magpieina oblíbená. Vždycky se chichotala, když zpívala svou odpověď. Byla *přesvědčena*, že dokáže měnit hlas, když byla s hledáním řada na Birdie. Ta prohledávala kredenc a skříňky a kamna odhozená na hromadu v sousedství a nikdy se nepřiblížila k místu, kde věděla, že se schovala její malá sestřička.

Birdie už konečně ví, kde její sestřička je. A nic ji nezastaví. Tlukot jejího srdce se zklidňuje. Uzavře se do sebe a znovu je z ní dokonalá služebná.

Kočár zastavuje a přistupují dvě mladé dívky. Jedna má karamelovou pleť, černé vlasy a oči kulaté jako knoflíky. Ta druhá je bledá, bílou pleť má posypanou pihami stejně nazrzelé barvy jako její vlasy. Obě mají na sobě stejně šedé šaty jako Birdie, ušité z nepoddajné látky.

V ministrově domě musely služebné nosit bílé šaty, aby lépe splynuly se stěnami. Což znamenalo, že musely být vzhůru dlouho do noci, aby vypraly a vyčistily své vlastní šaty poté, co vypraly a vyčistily vše ostatní v domě. Většinu nocí Birdie spala stěží víc než tři hodiny, protože čekala, až ostatní služebné usnou, aby mohla jít navštívit svého kamaráda.

Mysl jí zaplaví pocity zoufalství a viny, když si vzpomene na poslední zamčené dveře, jež se před ní nikdy neotevřely, ale ihned tyhle pocity nemilosrdně zažene. Je služebná. Služebné pocity nemají.

„Ahoj!“ pozdraví rusovláska. Asi se jí nedostalo stejného služebnického vzdělání, protože své pocity má vepsané ve tváři. Vzrušení a nervozita zakryté širokým úsměvem. Mezi předními zuby má mezírku, která Birdie okamžitě připadá okouzlující. „Já jsem Rabbit!“

„Minnow,“ řekne okatá služebná a nezvedne oči ze svého klína. Obě mají jména po zvířatech, což znamená, že patří do stejné nižší třídy jako Birdie.

Ona už do ní ale nepatří, připomene si, zaplavená hořkou zlobou. Někde tam nahoře v horách sedí ve velkém a prázdném domě její rodiče. Doufá, že tam shnijí.

Je dobře, že se jmenují Rabbit a Minnow. Birdie se bála, že na tak prestižní pozice jako v Domě ticha se dostanou jen služebné mající jména po rostlinách, jaká se dávají v rodinách dětem se zdravými vyhlídkami pro další růst. Horní třídy vždy používaly abstraktnější jména. Geologické názvy, roční období a podobné nesmysly. Birdie se skoro usměje, když si vzpomene na Nimbuse, chlapce z prvního velkého domu, v němž pracovala. Tak hloupé jméno pro tak milého chlapce.

Když odešla z Nimbusova domu, začala pracovat v domě ministra financí. Šest měsíců strachu, předstírání a úsilí, s jediným bezpečným místem v celém domě. Ale teď je tady. Na tom jediném záležití.

„Jak se jmenuješ ty?“ vybídne ji Rabbit.

„Birdie.“ Birdie byla přezdívka, kterou jí dala Magpie, i když Birdie často snila o tom, že by chtěla být pojmenovaná po rostlině. Někdo s takovým jménem by měl být schopen vydělat dost peněz na to, aby udržel rodinu pohromadě. Kdyby se jmenovala Rowan a Magpie by byla Willow, dokázaly by se bez problémů uživit. Nikdy by neposlali Magpie na proceduru v naději, že tak všem zajistí novou budoucnost.

„Odkud jsi?“ zeptá se Rabbit třetí služebné. „Jméno jako Minnow není z města.“

Birdie nedokáže říct, zda má Minnow strach, nebo je na pozoru, anebo prostě vypadá tak vyděšeně kvůli svým velkým kulatým očím.

„Z pobřeží,“ ozve se konečně a její strohá odpověď naznačuje, že nemá zájem v konverzaci pokračovat.

Birdie s ní nemusí být nejlepší kamarádka, ale potřebuje získat obě služebné na svou stranu. Služebné si navzájem kryjí záda. Nejednou si tak Birdie zachránila krk v ministrově domě, aby ji nechytily. Doufá, že Rabbit a Minnow budou dodržovat stejné nepsané pravidlo platné v chudých čtvrtích Černého Města: *Svým lidem pomáháme, protože nikdo jiný to neudělá.*

„Nikdy jsem nebyla mimo město,“ říká Rabbit popadající dech, jak se snaží bezvýsledně vykouknout ven skrz závěsy. „Ani jsem nikdy předtím nepracovala jako služebná. Pracovala jsem v prádelně.“

Birdie se rychle podívá na Rabbitiny ruce a všimne si jejich namodrale zabarvených dlaní. Dřív, když si Birdie ještě myslela, že údělem matky je chránit své děti a držet rodinu pohromadě, dřív než zjistila jinou a devastující pravdu, drživala svou matku za ruce a pozorovala modrou barvu jejích žil prosvítajících pod kůží. Ještě několik let a Rabbitiny ruce by vypověděly službu a přestaly pracovat, stejně jako se to stalo jí. Což se dalo považovat za štěstí. V horším případě by si chemikálie našly cestu až k srdci, které by přestalo bít.

Rabbit však očividně měla štěstí, protože je tady.

„Jak se ti podařilo získat místo v Domě ticha?“ Birdie se snaží nedat na sobě znát, jak ji to šokuje. Po všech těch intrikách, špehování a vydírání, jaké musela podstoupit, aby se do domu dostala, se pradena dostane na stejné místo?

„No víš, vloni jsem podstoupila proceduru.“ Rabbitin úsměv trochu pohasne. „Měla ji podstoupit moje sestřenice, ale tři týdny předtím umřela. Přejel ji kočár, rozdrtil jí nohy, bylo to hrozné. Všechny mé sestřenice byly moc velké a už vstoupily do

armády, aby na její proceduru vydělaly peníze. A tak mě tam naši dostali místo ní.“

„Kolik ti je?“ zeptala se Birdie. Rabbit nevypadá o moc mladší než Birdie, ale věkový limit pro podstoupení procedury je čtrnáct let. Mozek starších adeptů by neměl dostatek kapacity přizpůsobit se tak drastickým změnám.

„Šestnáct.“

Birdie spadne překvapením brada. „A to tě to nezabílo?“

Rabbit se zachichotá nad tou absurdní otázkou. Dokonce i Minnow se pousměje, nicméně rychle nasadí vážný výraz a dívá se nezúčastněně na podlahu.

„Zkrátka jsem své vlohy objevila mnohem později než ostatní, jak říká můj táta. Tehdy mi bylo skoro patnáct. Prostě jsme o mém věku lhali. Procedura mě nezabíla, ale ani mi moc neprospěla. Jsem vnímající empatik.“

Minnow téměř nepostřehnutelně ztuhne a odsune se od Rabbit, jako by větší vzdálenost mezi nimi mohla něčemu pomoci. Pokud Rabbit umí vnímat jejich pocity, pozná, kdy Birdie nemluví pravdu. Tak to je pohroma. Selže ještě dřív, než se dostane do domu.

Existují dva druhy schopností – vnímající a předávající. Vnímající empatik znamená, že Rabbit dokáže vnímat pocity druhých. Předávající znamená, že by Rabbit mohla své pocity předávat ostatním. Tuhle schopnost si Birdie vždycky přála pro Magpie. Předávající empatiky zaměstnávali jako chůvy k dětem, pečovatelky nebo společnice. Birdie si vždycky myslela, že by v tom Magpie byla dobrá, a nechtěla, aby se musela zabývat vnímáním pocitů druhých.

Vůbec ale netušila, co s Magpie procedura udělala. To byla další z věcí, co jí rodiče odmítli říct. Birdie strávila roky posedlým

shromažďování seznamů schopností – všechny možné druhy empatie, čtení nebo promítání myšlenek a předvídaní budoucnosti, s dalšími detailnějšími specifikacemi podle toho, jaké schopnosti procedura probudila – a představovala si, co by asi tak Magpie byla schopná dělat.

Čím se vlastně stala poté, co vstoupila do budovy s tím ohromným strojem? A proč zmizela?

Rabbit se zasměje. „Nemusíte se tvářit tak nervózně. Jak jsem řekla, moc se to nepovedlo. To, jak se cítíte, uhádnou spíš podle vašeho výrazu než podle vašich skutečných pocitů. Ale vládní osvědčení znamená, že mi přidělili místo v Domě ticha. A zaplatili mi předem! Můj malý bráška může jít do školy!“ Rabbit se rozzářila. „Musel mi slíbit, že mi bude posílat dopisy, až se naučí psát. Myslíte, že tam bude někdo, kdo mi dopisy přečte?“

Birdie se málem přihlásí, ale včas se zarazí. Čím více lidí ji bude podceňovat, tím snáze jim pak ublíží. Nepotřebovala proceduru, aby získala místo v Domě ticha. Potřebovala jen pár měsiců odemykání zámků a pročítání nudné korespondence, dokud nenašla něco, čím mohla ministra zmanipulovat.

Když si však vzpomene, co udělala a koho opustila, udělá se jí nevolno. Nebo je to důsledek stísněného prostoru kočáru. Birdie pocítí pokušení zabouchat na dveře a zeptat se, zda by nemohla sedět vzadu za kočárem, ale to by si své nové šaty zašpinila od bláta.

Po několika hodinách mučivého nicnedělání – činnosti, kterou všechny tři dívky vůbec neznají, jak dokazuje jejich neklidné poposedávání – koně zastaví. Kočí, starší muž s vráskami tak hluboce vrytými do čela, že vypadají jako pukliny ve skále, otevře dveře. Birdie za ním nevidí nic jiného než stromy. Jsou mimo město, což je patrné zejména podle čistého vzduchu. Ovšem kolem nic není.

Vypadá to tu stejně jako tam, kde stál dům ministra financí. Birdie ztuhne a napůl čeká, že se tu ministr objeví, i s tím svým slizkým úsměvem. Stejným, jaký se mu na tváři objevil, když mu oznámila, že ukradla dopis, v němž plánoval spiknutí proti ministru obrany, a výměnou za své ticho požadovala, aby ji doporučil na místo do Domu ticha.

Ten úsměv ji neustále pronásleduje. Proč ho to nenaštvalo?

Kočí drží polní láhev a tři nesourodé hrnky. „Čaj,“ řekne. Když od něj Birdie převezme nabízený nápoj, dveře se znovu zavřou.

„Aspoň nám mohl říct, jak dlouho ještě pojedeme,“ zabručí Rabbit. Nalije si, pak nabídne láhev Birdie.

„Pro mě ne, díky.“ Birdie má žaludek stále rozhoupaný z jízdy a raději si nic nedá. Služky nesmějí mít nespolehlivé tělesné funkce.

Minnow a Rabbit se podělí o zbytek čaje. Během pár minut jim oběma začnou padat hlavy. Kéž by dokázala usnout i Birdie. Dopřát si spánek přes den je luxus, jaký si nedokázala ani představit. Snila o tom, jak pracuje v obchodě, jen deset nebo dvanáct hodin denně, a ve volném čase se setkává s Magpie a dávají si na noc něco sladkého na zub. A poslouchá, jak jí Magpie do detailů popisuje důležitou práci, kterou vykonává tam, kam ji vlada vyšle.

Celý jejich život se všechno vždycky točilo kolem procedury. Birdie nikdy nepřestala přemýšlet o tom, zda Magpie vůbec o tu proceduru *stála*. Nikdo se neptal. Všichni byli příliš zaměřeni na to, aby uspořili dost peněz a mohli za ni zaplatit, s nadějí, že je Magpie jednou vytáhne z chudoby.

Birdie své rodiče nenávidí za to, co udělali, ale nenávidí i sebe.

Kočár nadskakuje a drkotá. Ani jedna z dívek se však nevzbudí a Birdie se podezřívavě podívá na jejich prázdné hrnky.

Nimbusova matka měla speciální čaj, po němž každé odpoledne upadala do bezvědomí. Jenže proč by jim chtěl kočí něco takového provést?

Když kočár znovu zastaví, Birdie raději zavře oči. Každý sval má napjatý a je připravena utéct. Nechce tu Rabbit s Minnow nechat, ale pokud je to past, pak je to kvůli ní a ne kvůli nim.

Dveře se otevřou. Někdo souhlasně zamručí, ale není to ministr. Birdie si neumí představit, že by udělal něco tak nesofistikovaného, jako je zamručení.

„Taky k doručení do zítřka?“ zeptá se kočí.

„Je vrchol sezony,“ odpovídá druhý muž. Jeho hlas nezná. Odкуда se tu vzal?

Kočí znovu promluví. „Kde je ten dům?“ Nastane dlouhá odmlka a pak se kočí nuceně zasměje a pokračuje: „Jasně, není to moje starost, já vím. Jsem jen zvědavý.“

„Raději bych nebyl, být tebou,“ odpoví druhý muž. Je to spíš unavené varování než hrozba. Dveře se s cvaknutím zavřou. Pro Birdie si nikdo nepřišel, ale i tak se uklidní, teprve až se dá kočár znovu do pohybu.

Podarí se jí vypárat pár stehů v závěsu a nadzvednout růžek látky. Potemnělý svět kolem nich jí nic neříká. Čekala dobře udržovanou krajinu, jaká byla v okolí ministrova domu. Místo toho vidí krajinu rovinatou, až bezvýraznou. Kéž by mohla s Nimbusem absolvovat hodiny zeměpisu. Zneklidňuje ji, že vůbec netuší, kde by mohli být.

Poslední paprsky slunce se odrážejí v překvapivých kalužích vody. Žádné ukázněné řeky a jezera, jen chaoticky neuspořádané tůně a bažiny všude kolem. Kočár zpomaluje, pak ještě víc, že by i Birdie byla rychlejší, kdyby šla po svých. I když je krajina rovná jako placka, cesta se podivně kroutí. Konečně vidí v dálce

tmavou siluetu na nočním horizontu. Spíš to vypadá, jako by tam něco chybělo, než že tam něco stojí. Obrovská díra, která čeká, že je spolpne.

Když se kočár přiblíží o něco víc, obrysy se promění v něco hmatatelnějšího: budovu, nehybně stojící jako voják na stráž. Má přinejmenším tři patra a ozdobné věžičky po obou stranách. Stavba působí odstrašujícím dojmem, vypadá jako mauzoleum v kopcích shlížející na město, místo, kam bohatí pohřbívají své mrtvé. Připomínka, že i jejich rozkládající se mrtvoly si zaslouží něco lepšího než lidé jako Birdie.

Konečně Dům ticha. Birdie by nemělo překvapovat, že ho postavili tak daleko od města. Koneckonců průchody, jež se při proceduře otevrou v mladém mozku, jsou někdy slabé jako u Rabbit, ale jindy jsou tak silné, že to mysl nedokáže vydržet, nebo představují hrozbu pro kohokoliv, kdo se nachází poblíž.

„Příliš mnoho hluku,“ řekl Doktor Bramble, když se ho na to Birdie jednou zeptala. „Dům ticha tyhle nepříjemné pocity zmírňuje. Laskavost od ministerstva zdravotnictví a pokroku. Svou sestru najdeš tam; jsem si tím jist. Jen tě musíme dostat dovnitř.“

Laskavost. Tahle slova bodnou Birdie jako trn do nohy. Žádná laskavost neexistuje. Ne pro lidi, jako jsou ona a Magpie.

V ministrově domě jednou pracoval lokaj. Byl to ještě chlapec. Ministr po něm chtěl, aby mu odnesl těžký kufr do kočáru, a samozřejmě se mu nechtělo dohlédnout na to, jak ho tam odnášejí. A tak když malý Herring nesl těžký kufr po tmavém, záludném schodišti pro služebnictvo, snažil se ze všech sil udržet rovnováhu. Když upadl, zlámal si tolik kostí, že neměl naději na vyléčení, a tak ho ministr propustil, aby umřel doma. Místo aby mu poslal svého osobního lékaře nebo peníze, anebo dokonce soustrastný dopis, zaslal Herringově rodině účet za rozbitý kufr.

Tohle byl člověk, který řídil tuhle zemi. Neměl v sobě ani špetku laskavosti. A co bylo mnohem znepokojivější, ministerstvo zdravotnictví a pokroku zaplatilo rodičům Birdie ohromující částku, když se Magpie po proceduře nevrátila domů. Pokud nic jiného, pak přece mělo ministerstvo naopak požadovat od Birdieiných rodičů další nemožnou částku za to, že ji vyléčí.

Kočár zastaví. Rabbit a Minnow málem setrvačností spadnou ze sedaček, ale přesto stále tvrdě spí. Birdie si zpoza závěsu prohlíží dům. V prvním patře v rohu stojí za oknem tmavá postava. Čeká... a dívá se. Birdie rychle zatáhne závěs a doufá, že si jí nikdo nevšiml.

Birdie je tady. Dokázala to. A neodejde odsud, dokud z Domu ticha neukradne svou sestřičku.

